

عنوان مقاله:

اثر نسبت های مختلف پروتئین قابل تجزیه به پروتئین غیر قابل تجزیه در شکمبه بر بازده نیتروژن و بیان ژن UT-B در بره های در حال رشد بلوچی

محل انتشار:

مجله پژوهش در نشخوارکنندگان، دوره 2، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

الیاس ابراهیمی خرم آبادی - دانشگاه فردوسی مشهد

عبدالمنصور طهماسبی - عضو هیئت علمی گروه علو دامی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه فردوسی مشهد

محسن دانش مسگران - عضو هیئت علمی گروه علو دامی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه فردوسی مشهد

عباسعلی نصریان - عضو هیئت علمی گروه علو دامی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

به منظور بررسی اثر سطوح مختلف پروتئین قابل تجزیه به پروتئین غیر قابل تجزیه در شکمبه بر کنترل نیتروژن اوره ای بازگردانده شده به شکمبه و تنظیم بیان ژن ناقل اوره، از سه راس بره نر بلوچی یکساله (30 ± 2 کیلوگرم) مجهز به فیستولای شکمبه ای در قالب طرح چرخشی متوازن در زمان، استفاده شد. تیمار ها دارای سطح پروتئین خام یکسان و به ترتیب دارای سطوح مختلف پروتئین قابل تجزیه به پروتئین غیر قابل تجزیه در شکمبه 80 به 20 (تیمار 1)، 75 به 25 (تیمار 2) و 70 به 30 (تیمار 3) بودند. با کاهش سطح پروتئین قابل تجزیه در شکمبه، جزء محلول ($P=03/0$)، جزء قابل تجزیه ($P=01/0$)، نرخ تجزیه پذیری ($P=01/0$) و تجزیه پذیری موثر ($P=01/0$) به صورت معنی داری کاهش می یابد. با کاهش سطح پروتئین قابل تجزیه در شکمبه، قابلیت هضم ماده خشک ($P=003/0$) و پروتئین خام ($P=004/0$) افزایش و قابلیت هضم الیاف نامحلول در شوینده خنثی ($P=01/0$) افزایش یافت. غلظت آمونیاک ($P=001/0$) و نیتروژن اورهای خون ($P=01/0$) در بره های مصرف کننده جیره 1 به طور معنی داری نسبت به سایر جیره ها بالاتر بود. میزان نیتروژن دفع شده ($P=001/0$) از طریق مدفوع در بره های مصرف کننده جیره 3 و میزان نیتروژن آمونیاکی دفع شده ($P=003/0$) از طریق ادرار در بره های مصرف کننده جیره 1 به طور معنی داری نسبت به سایر جیره ها بالاتر بود. تغییر در نسبت پروتئین قابل تجزیه به پروتئین غیر قابل تجزیه، باعث ایجاد تفاوت معنی دار ($P=02/0$) بین جیره ها به لحاظ میزان بیان ژن ناقل اوره گردید.

کلمات کلیدی:

بره بلوچی، تجزیه پذیری، ژن ناقل اوره، نیتروژن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/955254>

